

Vse to pa niso naredili le fantje iz Gabrja, pridružili so se nam še Tanja Luzar, Silvo Kristan, Andrej Ravnohrib, Sandi Jaklič, Marko Pavlin, Slavko Starc, Sandi Kovačič in Igor Nose. Vsak je k delu prispeval po svojih močeh in sposobnostih, bodisi na področju raziskovanja ali reševanja in reševalnih tehnik. Več jih še danes aktivno delujejo v klubu, druge pa je življenje napotilo drugam in jim pokazalo druge cilje. V jamarstvo in delo kluba je vsak od nas vtikal del sebe. Tistim, ki niso več aktivni, so gotovo ostali lepi spomini na druženja, odkrivanja in raziskovanja, ki smo jih opravili v nam najlepšem svetu – podzemlju.

Zdravko Bučar: Zadnje ali tečajniško obdobje

Po mojem prepričanju se je tačajniško obdobje začelo leta 1996, ko smo ponovno začeli organizirati tako imenovane “tečaje za pridobitev naziva mlajši jamar”. Tečaji se še sedaj organizirajo vsako leto, potekajo marca in aprila ter se zaključijo s prvomajskim taborom. Dokončno so zaključeni, ko vsaj nekaj tečajnikov opravi izpit za mlajšega jamarja, ki ga organizira JZS. Z vabljenjem na tečaj se omogoči, da se klubu pridružijo jamarski zanesenjaki iz vseh koncev Dolenjske. Tako se je vsako leto klubu pridružilo vsaj nekaj članov, ki še sedaj aktivno sodelujejo pri delu kluba. V letu 1996 je izpite opravilo 8 članov, od katerih je ostal aktiven Andrej Gašperič, od ekipe iz leta 1997 pa Dare Hribar, naslednje leto pa sta se klubu pridružila Mateja Luzar in Tadej Krevs. Leto 2000 je bilo uspešno, saj sta tečaj opravila ponovno dva tečajnika, od katerih je Frenk Jenkole ostal aktiven. Leta 2001 se je klubu pridružil Vinko Mihelčič, ki je izpit opravil v letu 2002, skupaj s petimi kandidati iz, upajmo, že novega mirnopeškega obdobja.

Stari člani Mihael in Tanja Rukše, Marko Pavlin, Silvo Kristan, Borivoj Ladišič, Andrej Hudoklin in Marko Pršina so tvorili organizacijsko jedro kluba in so skupaj z novimi člani nadaljevali z jamarjenjem, tako pri delu kluba ni prišlo do opaznih nihanj.

Še vedno smo vsako leto vsaj enkrat ali dvakrat odhajali na Kanin, kjer smo raziskali kar nekaj globokih brezen, med njimi najglobljo Azalejo. Na “domačem” terenu je najbolj odmevalo odkritje nadaljevanja Kostanjeviške jame. Veliko dela in truda smo poosvetili Rivčji in Bobnovi jami, kjer smo prodrli do podzemeljskih voda pritokov Krke. Južni obronki Kočevskega Roga so dolgo skrivali nadaljevanje Kaščice in brezna, med katerimi je skoraj 200 metrov globoka Štirnica. Večina novih odkritji v tem obdobju je bila posledica uporabe novih prijemov pri širjenju ožin. Poleg taborov na Kaninu smo organizirali še raziskovalne tabore na Radohi, na Travnem dolu in na Kočevskem rogu, medklubske tabore ter pripravili izpite za mlajše jamarje.

Klub se je v tem obdobju moral prilagoditi novim zakonskim predpisom in prebroditi krizo v slovenskem jamarstvu, naši člani so prevzeli in nato tudi opustili vodilno vlogo v Jamarski reševalni službi Slovenije. Z nakupom nove opreme in resnejšim gospodarjenjem z njo smo se v klubu dobro tehnično opremili, kar nam je omogočilo istočasno delo vsaj dveh, občasno pa celo treh ekip. Zelo pomembno je, da so v tem obdobju raziskovalci začeli pisati zapisnike terenskih ogledov. No, ne nazadnje se je prekinilo moje dolgoletno predsednikovanje, ko me je leta 2001 uspešno zamenjal Mihael.

S tečajniškim obdobjem se je klub obogatil z novimi jamarskimi zagnanci iz Suhe krajine, Trebelnega in Mirnopeške doline, “stari člani” pa smo dobili nov zagon, ki se je kazal v uspešnem raziskovalnem delu večih ekip, kar se je najbolj demonstriralo pri raziskovanju Kostanjeviške jame in pripravi monografije o njej.

Raziskovanja nadaljevanja brezna Kaščica na Poljanski gori. Foto: Mihael Rukše

Jože Avbar in Jože Tomšič: Jamarji generacije 2002 ali mirnopeški jamarji se predstavijo

No, pa smo se prebudili tudi v mirnopeškem koncu, jamarji namreč. Letos spomladi je pet zagretilih fantov, pod mentorstvom izkušenih jamarjev Jamarskega kluba Novo mesto, pričelo pridobivati znanje s ciljem, postati pravi jamar. Prvi se je jamarjem pridružil Jože Tomšič iz Mirne Peči, ki ga je navdušil jamar Andrej Gašperič, tudi Mirnopečan.

Jože Tomšič: Bil je lep spomladanski dan. S prijateljem Andrejem sva vezala železo za "plato" na zidanici. Beseda je dala besedo in naneslo je, da sva se začela pogovarjati tudi o jamah in krasu. Njegovo razlaganje in pripovedovanje me je prevzelo in sklenila sva, da naslednji dan raziščeva novo brezno. Prišel je večer novega dne, moja prva izkušnja s čelado, karbidko, z vravno tehniko in spust v "zelo" globoko brezno – 8 metrov! Po spustu sem navdušen pričakoval nova doživetja. Sledilo je spoznavanje vrvene tehnike v breznu Mala Vratnica, srečanje z ožinami in ne nazadnje tudi z odpadki v jamah. V maju sem bil že tečajnik, prvič edini, naslednjič pa nas je že bilo več. Teden kasneje so se Jožetu Tomšiču pridružili še brata Jože in Filip Avbar ter Matej Ajdič.

Jože Avbar: Z bratom sva za tečaj izvedela v pogovoru z Jožetom, ko smo se slučajno srečali v Grč vrhu nad Globodolom. Tja smo odšli še s tremi fanti iz naše vasi, da bi raziskali kraške jame v okolici Globodola. Jože nas je navdušil za tečaj, še posebej naju z bratom, saj sva že leto prej raziskovala okoliške lažje dostopne kraške jame. Pri raziskovanjih je sodeloval tudi kolega Matej, in vsi trije pa smo se v nedeljo pridružili Jožetu pri obisku "testne" jame.